

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **TEDL Properties, s.r.o.**, IČ: 29393655, se sídlem Jablonec nad Nisou, Pasířská 5176/29, v řízení zastoupeného Mgr. Hanou Bočkovou, advokátkou se sídlem Ostrava, Nádraží 308/3, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad**, se sídlem Praha 3, Husinecká 1024/11a, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.2.2016

t a k t o:

- I. Návrh žalobce, aby soud určil, že upírání postavení účastníka řízení žalobci v řízeních vedených žalovaným pod č.j. PÚ 1535/92 a č.j. PÚ 742/91 je nezákonné, a aby žalovanému zakázal dále upírat žalobci postavení účastníka řízení v řízeních vedených žalovaným pod č.j. PÚ 1535/92 a č.j. PÚ 742/91, **s e o d m í t á .**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15.2.2016 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228,- Kč do 30 dnů ode dne právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Hany Bočkové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který spatřuje v upírání postavení účastníka řízení žalobci v řízení vedených žalovaným pod č.j. PÚ 1535/92 a č.j. PÚ 742/91 a současně se domáhá,

aby soud vyslovil, že se žalovanému zakazuje dále upírat žalobci postavení účastníka v těchto řízeních.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že se stal vlastníkem pozemku č. 3992/16, 3992/42, 4036/6, 3992/20, 3992/15 a 4036/168, vše v obci Praha, katastrální území Horní Počernice, a to na základě usnesení soudního exekutora o udělení příklepu č.j. 015 EX-2464/2014-34 ze dne 23.9.2014 (právní moc ke dni 10.10.2014), č.j. 015 EX-2464/2014-37 ze dne 23.9.2014 (právní moc ke dni 10.10.2014) a č.j. 015 EX 2464/2014-72 ze dne 20.1.2015 (právní moc ke dni 7.2.2015). Následně se žalobce dozvěděl informace naznačující, že jím nabyté pozemky mohou být zatíženy restitučními nároky dle zákona č. 229/1991, o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“). Žalobce proto učinil na žalovaného dotaz, zda jsou uvedené pozemky dotčeny restitučním řízením, kdo v tomto řízení vystupuje jako oprávněný a v jakém stadiu se řízení nachází. Současně žalobce navrhoval, aby s ním bylo jednáno jako s účastníkem řízení, a to vzhledem ke specifčnosti postavení žalobce, který předmětné pozemky nabyl originálním způsobem příklepem v exekuční dražbě.

Dne 27.10.2015 sdělil žalovaný dopisem, že pozemky ve vlastnictví žalobce zasahují do některých pozemků původního pozemkového katastru, které jsou skutečně dotčeny restitučními řízeními č.j. PÚ 1535/91 a PÚ 742/91 s tím, že další informace žalobci poskytnout nelze. Dne 1.12.2015 žalovaný žalobci sdělil, že rozhodnutí o účastenství vydat nemůže. Žalobce podal stížnost na postup žalovaného, která posouzena jako nedůvodná.

Žalobce se vyjádřil k povaze nabytí svého vlastnického práva a upozornil na to, že právo nenabyl derivativně od původního vlastníka, který by byl povinnou osobou dle zákona o půdě a v souladu s § 5 odst. 3 nesměl předmětné nemovitosti pod sankcí absolutní neplatnosti převést na jiného. Naopak nabytí vlastnictví na základě příklepu v exekuční dražbě je považováno za originální způsob nabytí vlastnického práva, při kterém je vlastnictví předchůdce povinného nerozhodné. Dále odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 15.9.2015, sp.zn. II. ÚS 2526/14, ve kterém uvádí, že vydražitel nemovitosti může nabýt vlastnické právo i od nevlastníka, přičemž se jedná o originální způsob nabytí vlastnictví. V usnesení ze dne 17.1.2013, sp.zn. II. ÚS 3676/11 uvedl Ústavní soud, že nelze přisvědčit, že vlastnictví nabyté v restitucích má vyšší zákonnou ochranu, neboť by to znamenalo příkrý rozpor s článkem 11 odstavec 1 věta druhá Listiny. Žalobce byl nepřiznáním postavení účastníka řízení přímo zkrácen na svých právech, když byl připraven o možnost zjišťovat informace o řízení u žalovaného vedených, vyjadřovat se k podkladům v rámci těchto řízení shromažďovaných a jakkoli ovlivnit jejich výsledek. Obává se, že v důsledku řízení před žalovaným by mohl být svého vlastnického práva zbaven.

Žalobce dále poukázal na obecnou úpravu účastenství uvedenou v § 27 správního řádu, a také v § 9 odst. 8 zákona o půdě, podle kterého platí, že účastníky řízení o restitučním nároku jsou oprávněná osoba, která uplatnila nárok na vydání nemovitosti u pozemkového úřadu a povinná osoba. Žalobce sice není povinnou osobou dle zákona o půdě, avšak není pochyb o tom, že řízení vedená žalovaným jsou řízeními, v nichž je rozhodováno o právech žalobce. Dále pak odkázal na rozhodnutí Nejvyššího ústavního soudu, týkající se účastenství v restitučním řízení. Na základě uvedeného dospěl žalobce k závěru, že mu mělo být v řízení přiznáno postavení účastníka, neboť opačným postupem byl zbaven veškerých svých procesních práv, byla nabourána jeho právní jistota a ze strany žalovaného bylo neodůvodněně zvýhodněno potenciální vlastnické právo oprávněné osoby oproti dobré víře k originálně nabytému vlastnickému právu žalobce. Z opatrnosti pak žalobce pro případ že

by soud uvedené sdělení žalovaného posoudil jako úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší, nebo závazně určují práva nebo povinnosti žalobce, navrhl zrušení napadeného sdělení ze dne 15.2.2016.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě poukázal na to, že s ohledem na přechodné ustanovení § 179 odst. 11 správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb., se na správní řízení uvedená žalobcem, vztahuje úprava podle zákona č. 71/1967 Sb., neboť nebyla pravomocně skončena k 1.1.2006. Správní orgán nemohl vydat požadované usnesení dle § 28 odst. 1 správního řádu, neboť by postupoval v rozporu s § 179 odst. 1 tohoto zákona. Speciální normou upravující problematiku účastnictví je § 9 odst. 8 zákona č. 229/1991 o půdě, který stanoví, že účastníky řízení jsou oprávněná osoba, která uplatnila nárok na vydání nemovitosti u pozemkového úřadu a povinná osoba. Takto vymezený okruh účastníků je kogentní. Žalobce proto účastníkem řízení o restituci být nemůže.

K věci se vyjádřil i Krajský pozemkový úřad pro hl.m.Prahu, který taktéž navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Uvedl, že správní orgán nemohl vydat usnesení podle § 28 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., neboť v řízení bylo postupováno dle zákona č. 71/1967 Sb.. Proto také byla informace týkající se možného účastnictví sdělena pouze přípisem. Odkázal na § 9 zákona o půdě a zde přesně vymezený okruh účastníků řízení. S odkazem na ustanovení § 5 zákona uvedl, že osobou povinnou je stát nebo právnická osoba, která ke dni účinnosti zákona, tj. k 24.6.1991 nemovitost drží. V daném případě je povinnou osobou společnost Armabeton, s.p., resp. společnost Armabeton a.s., jako právní nástupce státního podniku. Žalovaný, resp. Krajský pozemkový úřad pro hl.m.Prahu vyjádřil přesvědčení, že § 5 odst. 3 řeší veškeré převody, resp. neplatnost veškerých převodů z povinné osoby bez ohledu na jejich charakter. Krajský pozemkový úřad dále upozornil na to, že žalobce v původní žádosti z 21.10.2015 nedoložil výpisy z pozemkové knihy, ani grafickou identifikaci parcel. Vzhledem k velkému množství restitučních nároků nelze proto garantovat, že získaná evidence je úplná. Správní orgán si musel z vlastních grafických programů vypracovat podklad k zjištění stavu PK. Odpovědný pracovník zahrnul z opatrnosti do PK stavu rovněž parcelu 223, která se nachází vedle pozemku p.č. 258 dle stavu PK. Při podrobnějším prověření a konzultací s katastrálním územím bylo zjištěno, že tento pozemek do vlastnictví žalobce nezasahuje. Žalobce proto nemůže být v řízení vedeném pod sp.zn. PÚ 1535/92 účastníkem řízení v případě, že by nebyla zohledněna výše uvedená ustanovení zákona o půdě.

Krajský úřad dále uvedl, že si je vědom toho, že po účinnosti zákona o půdě, tj. po 24.6.1991 docházelo často k porušování blokačního paragrafu, a proto nebrání novým vlastníkům pozemků v poskytování informací ve věci postupu při rozhodování o dotčených pozemcích. Minimálně sdělí postup správního orgánu s odkazem na ustanovení zákona a to především s ohledem na možné zákonné překážky, bránící vydání předmětných pozemků. Právní zástupce však o tuto součinnost zájem neprojevil. Dále Krajský úřad uvedl, že již v průběhu snahy žalobce o přiznání účastnictví ve správním řízení, ať již podáním stížnosti k nadřízenému správnímu orgánu, nebo podáním žaloby, správní orgán ve věci vydal rozhodnutí ze dne 9.2.2016, č.j. PÚ 742/91/16, které nabylo právní moci dne 17.2.2016. Tímto rozhodnutím rozhodl o nevydání zbývajících částí p.p.č. 258 v k.ú. Chvaly, dle stavu PK (tj. o p.p.č. 3992/16, 3992/20, 3992/42. 4036/6, 4036/168 včetně 3992/15) tak, že uvedené pozemky nevydal z důvodu překážek uvedených v ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě a oprávněným osobám přiznal za nevydané pozemky nárok na vydání jiných pozemků ve vlastnictví SPÚ., ve smyslu ustanovení § 11a zákona, popř. finanční náhradu ve smyslu ustanovení § 16 zákona. Administrativní chybou nebyla do soupisu parcel KN, které

upřesňují rozsah řešené části parcely č. 258 ve stavu PK zahrnuta též rovněž p.p.č. 3992/15 v k.ú. Horní Počernice. Tato písařská chyba bude napravena opravným rozhodnutím. Dle informací dostupných Pozemkovému úřadu nebyla do tohoto rozhodnutí podána ze strany oprávněných osob žaloba, dle části páté s.ř.o.

Žalobce využil svého práva a k vyjádření žalovaného zaslal soudu repliku, upozornil na to, že řízení vedené pod sp.zn. PÚ 742/91 bylo dne 9.2.2016 ukončeno rozhodnutím č.j. PÚ 742/91/06. Účastníci řízení podali proti tomuto rozhodnutí žalobu dle části páté zákona. Žalobce se však nemůže účastnit ani řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 9, neboť nebyl účastníkem v řízení před správním orgánem. Nezákonný zásah správního orgánu tedy stále trvá. Pokud jde o závěr žalovaného, týkající se řízení ve věci PÚ 1535/92 trvá žalobce na svém tvrzení, že žalovaný měl o účastenství žalobce rozhodnout dle § 14 správního řádu z roku 1967, neboť nerozhodnutím ve věci žalobci upřel právo dozvědět se, zda účastníkem řízení je, případně proti takovému rozhodnutí uplatnit opravné prostředky. Ke statusu žalovaného a vyjádřil přesvědčení, že státní pozemkový úřad nemůže stanoviska Krajských pozemkových úřadů vydávat z vlastní činnosti, tím méně na Krajské pozemkové úřady odkazovat, jako na samostatné správní orgány. Opět vytkl žalovanému, že jeho závěry jsou ohledně výkladu účastenství nezákonná, je přesvědčen o tom, že řízení vedená žalovaným jsou řízeními, v nichž je rozhodováno o jeho právech a poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17.2.2009, sp.zn. 2 As 25/2007, v němž soud dovodil, že odpírá-li správní orgán osobu za účastníka uznat, podle převažujícího mínění praxe i doktríny o tom vydá procesní rozhodnutí (§ 14 správního řádu, míní výslovně § 28 odst. 1 správního řádu z roku 2004).

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem je patrný skutkový stav, tak, jak jej popsal v podané žalobě žalobce.

Městský soud věc posoudil takto:

Žalobce sice označil žalobu jako „Žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, avšak z jejího obsahu je patrné, že žalobce podal alternativní návrh. Jednalo se jednak o návrh na vydání rozsudku o tom, že upírání postavení účastníka řízení žalobci v řízení vedených pod č.j. PÚ 1535/92 a č.j. PÚ 742/91 je nezákonné, přičemž současně navrhl, aby soud žalobci zakázal dále upírat žalobce postavení účastníka v řízení vedených pod uvedenými čísly. Dále pak podal alternativní návrh s tím, že pokud by soud dospěl k závěru, že sdělení žalovaného je úkonem, kterým se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti žalobce, navrhl, aby soud toto napadené sdělení ze dne 15.2.2016, sp.zn. 42751/2016 zrušil.

Soud se proto zabýval nejprve charakterem citovaného sdělení ze dne 15.2.2016 a z tohoto i ze sdělení předcházejících je jednoznačně patrné, že žalovaný žalobci sděluje, že okruh účastníků restitučního řízení je taxativně vymezen v § 9 odst. 8 zákona č. 229/1991, a proto je vyloučeno okruh účastníků rozšiřovat ve smyslu § 14 zákona č. 71/1967 Sb.. Návrh na vydání usnesení ve věci účastenství nebyl shledán za možný, neboť nemá takový postup oporu v žádném ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., ani zákona č. 229/1991Sb. Zcela stejný obsah mělo i sdělení ze dne 13.1.2016 i sdělení z 1.12.2015. Ze všech těchto sdělení vyplývá, že jimi žalovaný sdělil, že rozhodnutí o účastenství vydat nemůže. Při posouzení otázky, zda měl žalovaný reagovat na žádost žalobce o přiznání postavení účastníka řízení,

vydáním rozhodnutí, a to i za předpokladu, že v předmětném řízení postupoval dle správního řádu z roku 1967, vycházel soud z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17.2.2009, č.j. 2 As 25/2007-118, ve kterém Nejvyšší správní soud m.j. dovodil, že za předpokladu, že správní orgán odpírá osobu uznat za účastníka řízení, měl by o tom vydat rozhodnutí, tehdy posuzované jako procesní, dle § 14 správního řádu z roku 1967. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný pochybil, pokud o žádosti žalobce o účastenství nevydal rozhodnutí, nýbrž na jeho žádosti reagoval pouze opakovanými sděleními.

Městský soud proto dospěl k závěru, že žalovaný měl ve věci o nepřiznání účastenství žalobce v probíhajících řízeních vydat rozhodnutí, které však svým charakterem nelze považovat za rozhodnutí, kterým se vede řízení před správním orgánem. K tomuto závěru dospěla judikatura, a to např. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2.7.2015, č.j. 9As 222/2014-147, ve kterém uvedl, že rozhodnutí o účastenství není možno považovat za úkon, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem, protože svými konečnými účinky určuje, zda určitá osoba účastníkem řízení je nebo není. V případě negativního rozhodnutí pro danou osobu řízení končí, což může mít nepochybně významný dopad do jejích práv. Poukázal také na další rozsudek Nejvyššího správního soudu, a to ze dne 18.6.2013, č.j. 4 As 13/2013-26, ze kterého plyne, že osoba, které je odpíráno účastenství v řízení se nemůže ani domoci přezkoumání takového rozhodnutí v rámci přezkumu konečného rozhodnutí ve věci, které jí navíc není ani doručováno. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že rozhodnutí o účastenství podléhá soudnímu přezkumu a není z něj vyloučeno. Jedná se tedy o rozhodnutí, kterým se rozhoduje o právech a povinnostech účastníka řízení, když smyslem takového rozhodnutí je, aby v případě pochybností bylo již v průběhu řízení postaveno najisto, zda určitá osoba má, či nemá postavení účastníka řízení. Pokud žalovaný správní orgán rozhodne o tom, že určitá osoba není účastníkem řízení, brání mu tak pokračovat v řízení a následně se domáhat ochrany proti konečnému rozhodnutí, jak již soud uvedl, účastníkům musí být, na rozdíl od této konkrétní osoby, doručováno.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku č.j. 9 As 222/2014-147 poukázal na to, že závěr o přezkoumatelnosti rozhodnutí o účastenství byl implicitně potvrzen judikaturou Nejvyššího správního soudu, jelikož ta rozhodnutí o účastenství, ať dle platného správního řádu z roku 2004, tak podle správního řádu z roku 1967, podrobila bez dalších pochybností soudnímu přezkumu. Poukázal přitom na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10.2008, č.j. 2 As 12/2008-63, nebo ze dne 28.3.2007, č.j. 3 As 74/2006-61. Z uvedeného závěru tak vyplývá, že na rozhodnutí o nepřipuštění účastenství nelze nahlížet jako na rozhodnutí, kterým se vede řízení před správním orgánem, což se vztahuje i na rozhodnutí vydaná dle správního řádu z roku 1967 tak, jako tomu bylo i v projednávané věci.

Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žalobou napadený úkon ze dne 15.2.2016 o sdělení, že žalobce není účastníkem řízení, nelze považovat za zásah, který je v ustanovení § 82 s.ř.s. definován jako úkon správního orgánu, který není rozhodnutím. To znamená, že za zásah lze považovat jiné i neformální úkony správního orgánu, pokud splňují další podmínky uvedené v ustanovení § 82 s.ř.s. (přímé dotčení práv).

Vzhledem k podanému alternativnímu petitu, ve kterém se žalobce domáhá, aby soud in eventum rozhodl o nezákonnosti zásahu žalovaného do jeho práv, odkazuje soud na ustanovení § 85 s.ř.s., ze kterého plyne subsidiarita žaloby proti nezákonnému zásahu správního orgánu, což znamená, že možnost úspěšně podat žalobu proti nezákonnému zásahu nastupuje teprve tehdy, pokud se nelze ochrany domáhat jinými prostředky. Účastník řízení tedy nemůže volit, kterou z těchto žalob bude považovat za výhodnější a které řízení

bude žalobou iniciovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.8.2005, č.j. 2 Aps 3/2004-42).

Skutečnost, že žalobce se může proti předmětnému sdělení bránit žalobou, podle § 65 a následující s.ř.s., tj. žalobou proti rozhodnutí správního orgánu, má za následek nepřipustnost „zásahové“ žaloby, podle § 85 s.ř.s.. Soud proto prvním výrokem rozsudku podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s., odmítl pro nepřipustnost žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, kterou se žalobce domáhal vydáním rozsudku, jenž by soud určil, že upírání postavení účastníka řízení žalobci v řízení uvedených, žalovaným pod č.j. PÚ 1535/92 a č.j. PÚ 742/91 je nezákonné, a aby žalovanému zakázal dále upírat žalobci postavení účastníka řízení v citovaných řízeních.

Žalobce se měl v dané věci domáhat ochrany svých práv žalobou proti rozhodnutí žalovaného, což v alternativním návrhu učinil. Soud dospěl k závěru, že sdělení žalovaného ze dne 15.2.2016 je nutno považovat za rozhodnutí v materiálním smyslu. Přitom vycházel zejména z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 222/2014-147, ze kterého vyplývá závěr, že úkon správního orgánu je nutno posuzovat podle jeho obsahu, nikoliv podle formy, neboť i neformální přípis může být rozhodnutím v materiálním smyslu viz také (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.7.2008, č.j. 1 Ans 5/2008-104) Z obsahu sdělení ze dne 15.2.2016 soud zjistil, že jím žalovaný sděluje, nemůže vydat usnesení o účastenství, neboť mu takový postup neumožňuje zákon č. 71/1967, o správním řízení, ani zákona č. 229/1991 Sb.. Z napadeného rozhodnutí, ale není patrné, jakými úvahami se žalovaný řídil, tak, aby bylo srozumitelně a jednoznačně řečeno, z jakého důvodu byl žalobce vyloučen z řízení o restituci, proč tedy mu nebylo přiznáno právo na účastenství. Žalobce nebyl ani poučen o svých právech a nemohl se tak bránit zákonem daným způsobem. Byl tak poškozen na svých právech na spravedlivý proces. Ze shora uvedených důvodů soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Na základě výše uvedených skutečností soud žalobou napadené rozhodnutí podle ustanovení § 78 odst. 1, 4 s.ř.s. ve spojení s ustanovením § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro vady řízení bez jednání zrušil pro nepřezkoumatelnost, spočívající v nedostatku důvodů řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátkou podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč (za převzetí věci, sepsání žaloby) a dva režijní paušály po 300,- Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 6.800,- Kč. K tomu je nutné připočítat daň z přidané hodnoty ve výši 21% z této částky, neboť zástupkyně žalobce osvědčila před soudem, že je plátcem této daně, která v dané věci činí 1.428,- Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 11.228,- Kč.

Pro úplnost soud uvádí, že netrval na zaplacení soudního poplatku z alternativního petitu, kterým se žalobce domáhá ochrany před nezákonným zásahem, neboť přihlédl k ustanovení § 6a odst. 4 a § 10 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle níž se poplatek za návrh na zahájení řízení nevybírám, jestliže soud návrh na

zahájení řízení před prvním jednáním odmítne, a pokud žalobce poplatek zaplatí, soud jej v těchto případech vrátí z účtů soudu.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. června 2017

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu